

Οι δύο σχισμές

ΕΧΩ ΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙ από καιρό την άποψη στα άρθρα μου στην «Η», καθώς και στα δύο βιβλία μου για την κρίση, πως το σοβαρότερο πρόβλημα για τη χώρα μας είναι οι πολιτικές και κομματικές ελίτ. Αυτές δημιούργησαν και συνεχίζουν να συντηρούν ένα «αποτυχημένο κράτος» (failed state), αποφεύγοντας τις μεταρρυθμίσεις και προστατεύοντας έτσι το πελατειακό-κρατικό φέουδό τους. Επίσης, είναι οι ίδιες που μπροστά στην εθνική πρόκληση αρνούνται κάθε μορφή συναίνεσης.

ΣΤΙΣ 13 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, ο Tony

Barber των Financial Times, που έχει ασχοληθεί ξανά με τη χώρα μας, σημείωσε προσφύως πως οι Ευρωπαίοι θα πρέπει να ανησυχούν λιγότερο με την «κοινοβουλευτική αριθμητική στην Αθήνα» ή τις περικοπές στις δαπάνες του προϋπολογισμού ή για τη βιωσιμότητα του χρέους και πολύ περισσότερο να προβληματίζονται με τη βούληση και την ικανότητα του πολιτικού προσωπικού της χώρας να συνεχίσει τις αλλαγές. Επισήμανε, επίσης, την τάση των εγχώριων πολιτικών να συντηρήσουν τις παλιές δομές του κράτους, της διαφθοράς και του πελατειακού συστήματος.

ΜΕ ΤΗ ΣΕΙΡΑ ΤΟΥ, πριν από λίγες μέρες ο Klaus Regling, σε συνέντευξή του στην «Καθημερινή», σημείωσε πως οι μεταρρυθμίσεις σέρνονται. Ως επικεφαλής του Ευρωπαϊκού Μηχανισμού Στήριξης έκανε δύο προεκτικά διατυπωμένες διαπιστώσεις: Οι μεταρρυθμίσεις σέρνονται από τις πολιτικές ελίτ, καθώς «υπάρχουν πολλά που πρέπει να γίνουν ακόμη στην Ελλάδα». Επίσης, σημείωσε πως οι Έλληνες πολιτικοί «αδυνατούν να συνεννοηθούν». Αντιθέτως, υπογράμμισε πως στην Ιρλανδία και την Πορτογαλία «υπήρχε μια ευρεία συναίνεση ανάμεσα στα κόμματα και στις κοινωνικές ομάδες». Βεβαίως, Ιρλανδία και Πορτογαλία έχουν ήδη σταθεί στα πόδια τους και έχουν βγει καθαρά στις αγορές.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΜΑΣ, από την ώρα που ξέσπασε η κρίση, όλες οι αξιωματικές αντιπολιτεύσεις υπήρξαν ταυτόχρονα αντιμεταρρυθμιστικές, καθώς και μετωπικά συγκρουσιακές. Οι Ευρωπαίοι προφανώς δεν θέλουν να το επομαΐνουν, όμως ο νυν πρωθυπουργός Αντώνης Σαμαράς βάδιζε από τη θέση της αξιωματικής αντιπολίτευσης σε χνάρια που τώρα ακολουθεί ο Τσίπρας. Υιοθετούσε μια ακραία λαϊκιστική ρητορική. Απέρριπτε κάθε συναίνεση με την κυβέρνηση Παπανδρέου, «μπήκε και δεν μπήκε» στην κυβέρνηση Παπαδήμου και μετά την ανέτρεψε απαιτώντας πρόωρες εκλογές. Έτσι, σήμερα έχει διευκολύνει τον Τσίπρα που κινείται ανάλογα. Δεν μπορεί αξιόπιστα να τον καταγγείλει ως ανεύθυνο λαϊκιστή. Με τη σειρά του ο Τσίπρας αντιτίθεται σε κάθε μεταρρύθμιση και οχυρώνεται πίσω από τη δημαγωγική γενικόλογια, ότι «οι άλλοι δύο έφτιαξαν το σημερινό κράτος» το οποίο ο ίδιος υποτίθεται πως θέλει να αλλάξει. Πώς; Χωρίς ούτε μια καταγεγραμμένη μεταρρύθμιση!

ΔΥΣΤΥΧΩΣ, οι Ευρωπαίοι άργησαν να αντιληφθούν το βάθος της παθογένειας των κομματικών ελίτ. Ταυτόχρονα ήταν υπέρμετρα επεικείς στους χαρακτηρισμούς τους για τους όποιους κυβερνώντες, καθώς αισθάνθηκαν την ανάγκη να τους προστατεύσουν από λυσσαλέες εγχώριες αντιπολιτεύσεις. Έτσι φθάσαμε στο δήθεν success story. Για να πάρουν τα μυαλά αέρα της τωρινής κυβέρνησης και να ακολουθήσουν όσα ακολούθησαν. Πέρα όμως από όλα αυτά, η τύχη της χώρας συνεχίζει να κρίνεται -και να υπονομεύεται- από τις δύο παθογένειες, που ευφυσεί ξένοι αντιλαμβάνονται πλέον: Την απουσία συναίνεσης και την απουσία μεταρρυθμιστικής βούλησης. Είναι άλλωστε στις δύο αυτές σχισμές που βουλιάζει η χώρα σε ένα τέλμα, όπου κινδυνεύουν να χαθούν οι μεγάλες θυσίες των πολιτών.

ΓΡΑΦΕΙ...

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΛΟΥΛΗΣ
www.johnlouis.gr

